

ומאכיל לבהמה - אף חיטין גמורין על ידי קיטוף, מכל מקום חדש מותר בהנאה. ואידך - חזקיה, דלא נפקא ליה הנאה מלא תאכלו, ולא איצטרך קצירכם למישרי, אמר לך: קצירכם דכל ישראל קאמר, ואורחיה דקרא לאישתעווי הכי. שנדמנו - דווקא שנדמנו דלא מצרכין להו להפקירן, אבל לכתחלה - אסור לחזר אחריהו, כדתנן התם במסכת שביעית (פרק שביעי משנה ג): אין עושין סחורה לא בנבילות וטריפות, ולא בשקצים ורמשים. יהיו - ושקץ יהיו לכם.

ולחזקיה למה לי למכתב לא יאכל ומייתי לכם למישרייה - בשלמא לר' אבהו - לא מצינו לאקשוויי בכל הנך דכתיב בהו לא תאכל, והדר כתיב בו היתר הנאה - דאיצטרך לא תאכלו לאכילה, ואיצטרך היתירא להנאה, אלא לחזקיה, כיון דסוף סוף שרי ליה רחמנא בהנאה - למה לי קרא דשני בדיבורא, וכתב לא יאכל דמשמע הנאה, ואיצטרך לכם למישרייה בהנאה, ליכתוב לא תאכל, ותו לא איצטרך לכם.

טעמא דידי - דאמינא לא יאכל משמע הנאה - מהא נפקא לי, ואי לאו האי קרא דכתיב לא יאכל ותו כתב לכם למישרייה - לא הוה ידענא דלא יאכל איסור הנאה הוא, וכל הנך קראי דהיתר הנאה, דכתיבי גבי לא תאכל - הא דרשיניהו חזקיה למילתא אחרינא, כדאמרן לעיל: תרומתכם, קצירכם, דכל ישראל.

תמה על עצמך היאך נאסר חמץ בהנאה - דסבירא ליה: מותר בהנאה כל שבעה, וכל שכן לאחר הפסח, ופליגא דר' יהודה דאמר: חמץ שעבר עליו הפסח - אסור בהנאה, לקמן בפירקין / כל שעה / (כח, ב).

תלתא לך כתיבי - לא יראה לך חמץ ולא יראה לך שאור בכל גבולך ועוד קרא אחרינא ולא יראה לך שאור בכל גבולך שבעת ימים.

וצריכי - דאי כתב שאור - משום דחימוצו קשה, אבל חמץ - אימא מותר, ואי כתב חמץ - משום דראוי לאכילה, אבל שאור דלא אתי למיכילה - אימא לא עבר עליה, הכי מפרש להו בפרק קמא דביצה (ז, ב).

לימא כתנאי - לא תאכל דר' אבהו.

יעשה למלאכה - הוה מצי למיכתב גבי חלב דנבילה.

שיכול - אי לא הוה כתב לכל הוה אמינא: למלאכת גבוה יהא מותר, אם צריך למשוח ממנו עורות למלאכת בדק הבית - יהא מותר, דהא מישתרי חלב באכילה לגבי גבוה למזבח, אבל למלאכת הדיוט יהא אסור, שהרי נאמר בו לא תאכלו ואיסור הנאה במשמע תלמוד לומר לכל מלאכה.

ר' עקיבא אומר בו' - כלומר לא הוצרך הכתוב להתיר דלא הוה סלקא דעתך לאיסור ולא בא אלא לטהרו מכל טומאת הבשר ולומר שאין חלב בכלל נבילה ואינו חושש לטומאה אלא מותר לישתמש טהרות בעור המשוח בחלב נבילה ואם לא ריבה לכל מלאכה הייתי אומר למלאכת הדיוט להשתמש בו חולין יהא טהור אבל למלאכת גבוה להשתמש קדשים יהא טמא.

אמר קרא יהיו בהוייתן יהו - וא"ת א"כ סוסים וחמורים יהיו זבנין וי"ל דבמידי דאכילה מיירי דווקא ובירושלמי דמסכת שביעית ספ"ח פריך והרי חמור וגמל ומשני למלאכתן הן גדילים וא"ת דאמרי' במרובה (ב"ק פב: ושם) אסור לישראל לגדל חזירים תיפוק ליה דמדאורייתא אסור וי"ל דנפקא מינה למיקם בארור אי נמי הא דאסור מדאורייתא הינו להשתכר ולמכור לנכרי לאכול אבל להשתכר בשומנן או בעורן לא או שמגדל שלא למכור אלא למשוח ולהדליק אפילו הכי בחזירים אסור א"נ בנדמנו לו כגון שנפלו בירושא אין לגדלן.

שאני התם דאמר קרא לא יראה לך - תימה דליכתב לא יאכל לחזקיה ולא בעי לך.